

«Είμαι ο Ανδρέας και είμαι αυτιστικός»

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

«Ονομάζομαι Ανδρέας. Είμαι αυτιστικός, αλλά μην αφήσετε αυτό να σας εξαπατήσει. Είμαι πολύ έξυπνος και φιλικός». Αυτή ήταν η απάντηση του Ανδρέα Ιακωβίδη όταν στο μάθημα της Κοινωνιολογίας του, ζήτησε από τους φοιτητές να ετοιμάσουν κάτι ώστε να παρουσιάσουν τον εαυτό τους.

«Κυρία μου, ο γιος σου είναι αυτιστικός και πάρ' το απόφαση. Δεν πρόκειται να μιλήσει και δεν μπορείς να κάνεις τίποτε». Αυτή ήταν η διάγνωση της ειδικού παιδονευρολόγου όταν ο Ανδρέας ήταν 5 χρονών. Όπως αναφέρουν οι γονείς του Κυριάκος Ιακωβίδης και Αθηνά Ιακωβίδου, η διάγνωση της, όπως και η συμπεριφορά της, ήταν ψυχρή, ωμή, απότομη και απόλυτη. Είναι αυτιστικός, δεν θα μιλήσει και δεν μπορείς να κάνεις τίποτε. Ούτε να συζητήσεις λεπτομερώς το θέμα δεν σου έδωσε την ευκαιρία. «Τί κάνει η επιστήμη γι' αυτό το πρόβλημα; Δεν υπάρχει κάτι στο εξωτερικό που μπορεί να βοηθήσει το παιδί μου;». Και πάλι η απάντηση ήταν ένα κοφτό «Όχι». Πάρ' το απόφαση.

Ευτυχώς για τον Ανδρέα, οι γονείς του δεν αποδέχτηκαν τη μοίρα τους και τη μοίρα του παιδιού τους και έψαχναν συνεχώς να βρουν κάποια εξέλιξη σε σχέση με τον αυτισμό ώστε να μπορέσουν να τον βοηθήσουν. Είκοσι χρόνια μετά και ενώ οι ειδικοί τους έλεγαν ότι ο Ανδρέας δεν θα αναπτυχθεί πνευματικά, καταρρίπτουν

την πρόβλεψη με βάση τη διάγνωσή τους, παρουσιάζοντας σε ένα μικρό βιβλιαράκι* που κυκλοφόρησαν με την έγκριση του Ανδρέα, τις γραπτές του απαντήσεις σε διάφορα θέματα.

Όχι, μόνο επικοινωνεί μέσω γραπτών απαντήσεων, αλλά αποδεδειγμένα αντιλαμβάνεται Ελληνικά, Αγγλικά και Ισπανικά, ενώ δεν αποκλείεται να καταλαβαίνει και άλλες γλώσσες.

Η μέθοδος που του «έλυσε» τη γλώσσα»

Στόχος του βιβλίου, σύμφωνα με τους γονείς του, ήταν να ενημερώσουν και να αφυπνήσουν τους γονείς, αλλά και τις κρατικές υπηρεσίες, ότι «τα παιδιά που αντιμετωπίζουν δυσκολίες στο Φάσμα Αυτιστικής Διαταραχής έχουν πάρα πολλές ικανότητες, αλλά και κλίσεις σε διάφορους τομείς. Αυτά που χρειάζονται, είναι αφενός να εντοπιστούν οι κλίσεις που έχει ένα παιδί και αφετέρου να δοθούν τα μέσα για να αναπτύξει τις ικανότητές του και να τις εξωτερικεύσει».

«Ειδικά για τα παιδιά αυτά που έχουν ελάχιστη ομιλία, ή ακόμα και καθόλου, θέλουμε να παρουσιάσουμε μία μέθοδο επικοινωνίας, με την οποία οι γονείς, ή ειδικοί εκπαιδευτές θα “λύσουν” την γλώσσα των παιδιών και θα μπορέσουν να εκφραστούν. Η μέθοδος αυτή είναι η RPM (Rapid Prompting Method)».

Η μέθοδος RPM, όπως εξηγούν, έχει αναπτυχθεί από μια Ινδικής καταγωγής εκπαιδευτικό στο Τέξας, τη Soma Mukhopadhyay, η οποία ενώ οι ειδικοί της έλεγαν να δείχνει στον αυτιστικό γιο της Τίτο ένα αντικείμενο και να του λέει τί είναι, για παράδειγμα «ποτήρι» και να περιμένει να το «χωνέψει», η Σόμα του έδειχνε το ένα αντικείμενο μετά το άλλο και του έλεγε τί ήταν. Η λογική της ήταν να κρατά το μυαλό του Τίτο σε εγρήγορση, γιατί αν του αποσπάσει κάτι άλλο την προσοχή, θα χρειαστεί αρκετή ώρα να την επαναφέρει.

Ο Ανδρέας ξεκίνησε με τη μέθοδο RPM πριν οκτώ χρόνια. Βήμα-βήμα, ακολουθώντας τη μεθοδολογία της RPM, μπορεί τώρα να πληκτρολογήσει, ή να χρησιμοποιήσει πληκτρολόγιο οθόνης και ένα-ένα γράμμα για να γράψει αυτό που θέλει να πει.

Πολύ αργότερα, όπως μας λένε οι γονείς του, δοκίμασαν και τις μεθόδους Spelling to Communicate (S2C) και Spellers, οι οποίες ουσιαστικά είναι παραλλαγές της RPM, αλλά τελικά ο ίδιος επέλεξε να συνεχίσει με τη μέθοδο RPM.

Σύμφωνα με την κα. Αθηνά, υπάρχουν συχνά σεμινάρια για τη διδασκαλία της μεθόδου αυτής για άτομα που εργάζονται ή θέλουν να εργαστούν με αυτιστικά παιδιά με ελάχιστη ή καθόλου ομιλία.

Όπως μας είπε ο κ. Κυριάκος, διαπίστωσαν ότι πολλά από τα ξεσπάσματα του Ανδρέα στο παρελθόν οφείλονταν στο γεγονός ότι δεν μπορούσε να παραπονεθεί όταν τον ενοχλούσε κάτι. Σήμερα με τη μέθοδο του RPM επικοινωνεί πλήρως, εκφράζει συναισθήματα και επιθυμίες και εκφέρει άποψη για πολλά θέματα.

Πώς βλέπει ο Ανδρέας τον εαυτό του

Σύμφωνα με τα δικά του λεγόμενα, ο Ανδρέας δυσκολεύεται να κάνει οπτική επαφή. «Δεν μπορώ να ελέγξω το οπτικό μου πεδίο. Προσπαθώ να κοιτάξω προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση μερικές φορές, αλλά διαπιστώνω ότι στην πραγματικότητα κοιτάζω στην αντίθετη». Την ίδια ώρα, όπως ο ίδιος λέει, επικεντρώνεται στον ήχο, έχει δυνατή μνήμη και μπορεί να αντιληφθεί τα αισθήματα των ανθρώπων προτού πουν ο,τιδήποτε. Προτιμά να είναι με κόσμο για την παρέα, όμως -όπως ο ίδιος σημειώνει- είναι δύσκολο να απαντήσει όταν τον ρωτούν κάτι.

«Αισθάνομαι γενικά καλά, αλλά χρειάζομαι φίλους. Χρειάζομαι ανθρώπους της ηλικίας μου για να μιλήσω, ώστε να δουν ότι δεν έχω νοητική αναπηρία», έγραψε ο Ανδρέας στους γονείς του. Κι όταν τον ρώτησαν πώς θα τους μιλούσε, τους απάντησε «Με τη χρήση αυτής της συσκευής».

Στις δύσκολες στιγμές που περνούσε ο παππούς του στην εντατική και ο οποίος είχε πάντα την έγνοια του, ο Ανδρέας έγραψε αυτό το μήνυμα.

Ο Ανδρέας στο σχολείο - «Ήθελα να φωνάξω τόσο πολύ...»

Στο σχολείο ο Ανδρέας ανησυχούσε κάθε μέρα ότι θα τον πειράζουν οι συμμαθητές του, ενώ όπως αναφέρουν οι γονείς του στο γυμνάσιο κάποιοι μαθητές τον κοροΐδευαν για την ατρησία που έχει στο αριστερό αυτί.

Όταν τον ρώτησαν εάν υπάρχει κάτι που δεν θα ήθελε να θυμάται από τα σχολικά του χρόνια, είπε: «Είναι πολλά πράγματα που εύχομαι να μην θυμόμουν, όπως τις φορές που ήθελα να φωνάξω τόσο πολύ επειδή δεν μπορούσα να πω στη δασκάλα ότι καταλάβαινα τί γινόταν».

Αυτή η απάντηση του Ανδρέα αποδεικνύει ότι τα αυτιστικά παιδιά κατανοούν πολύ καλά τί συμβαίνει γύρω τους. Ενδεικτικό είναι και το γεγονός πως ο Ανδρέας θυμάται ότι όταν ήταν δύο χρονών μπορούσε να διαβάζει τις πινακίδες των

αυτοκινήτων.

Ένας από τους στόχους του ήταν να πάει στο πανεπιστήμιο. Ήθελε να σπουδάσει Θεολογία ή Φιλοσοφία. Τελικά, τα κατάφερε. Παρακολούθησε αρκετά μαθήματα στο Πανεπιστήμιο στον κλάδο της Κοινωνιολογίας, χωρίς όμως να ολοκληρώσει τις σπουδές του. Τουλάχιστον, μέχρι σήμερα.

Πέραν των μητρικών του γλωσσών, των ελληνικών και αγγλικών, μιλά ισπανικά, γαλλικά, ενώ οι γονείς του είναι πεπεισμένοι πως έμαθε και τούρκικα. Όταν, μάλιστα, τον ρώτησαν που έμαθε ισπανικά, ο ίδιος απάντησε: «βλέποντας βίντεο στο Youtube».

Κολύμπι, ζωγραφική, αναρρίχηση

«Μετά το σχολείο δεν είχε με κάτι να ασχοληθεί», μας είπε η κα. Αθηνά, παρατηρώντας ότι πρόκειται για μία σημαντική έλλειψη στην κυπριακή κοινωνία. Προσπαθώντας, λοιπόν, να απασχολήσουν τον Ανδρέα και να ανακαλύψουν και άλλα ταλέντα του, οι γονείς του, του παρέχουν ένα πλούσιο πρόγραμμα δραστηριοτήτων. Γι' αυτό και ο Ανδρέας σήμερα ασχολείται δύο φορές τη βδομάδα με το κολύμπι, μία φορά με την αναρρίχηση, άλλες δύο ημέρες τη βδομάδα με την καλαθόσφαιρα, ενώ του αρέσει η ζωγραφική και οι τέχνες και γυμνάζεται με ειδικές ασκήσεις.

Η σχέση του με τον Θεό

Ο Ανδρέας δηλώνει βαθιά θρησκευόμενος. Μάλιστα, όταν ρωτήθηκε από τη μητέρα του αν υπάρχει κάποιος Άγιος τον οποίο ευλαβείται περισσότερο από άλλους, της απάντησε: «τον Άγιο Εφραίμ της Νέας Μάκρης, γιατί τον είδα στο δωμάτιό μου πολλές φορές. Μου έδωσε την ευλογία του και έφυγε. Αγώνίζομαι να νιώσω ένα με τον Θεό. Συχνά μού φανερώνεται η Θεία Χάρη. Ο Θεός μού στέλνει πολλούς αγίους. Είναι φίλοι μου».

Κατά τη διάρκεια της συνάντησής μου με τον Ανδρέα, οι γονείς του τον ενημέρωσαν ότι προτίθεμαι να γράψω ένα άρθρο για την ιστορία του κι αυτός μας απάντησε με το ακόλουθο μήνυμα:

*Το βιβλίο είναι διαθέσιμο σε διάφορα σημεία σε όλες τις επαρχίες, όπως π.χ. στη Μητρόπολη Πάφου και Λεμεσού ή στο Καφεαναγνωστήριο «Έρμα» στη Λευκωσία, ενώ όσοι ενδιαφέρονται να το αποκτήσουν μπορούν να επικοινωνούν τον κ. Κυριάκο Ιακωβίδη στο τηλέφωνο 99616301.

philenews.com